

Владика диселдорфско-немачки Григорије једини је владика који је до сада јавности пренео део сведочења са састанка који су епископи СПЦ уз патријарха недавно имали у патријаршији са српским председником Александром Вучићем, а за који је јавност показала велико интересовање. Његове наводе демантовао је председник Србије уз напомену да ће о томе детаљно говорити на предстојећој седници Скупштине Србије о КиМ-у. Владика Григорије, којег јавност препознаје као „народног владика“ због начина на који је деценијама управљао Епархијом захумско-херцеговачком, а сада наставио и у Немачкој, огласио се, осим интервјуа за Време, претходно, ауторским текстом и за још један српски лист – Недељник. О томе да “глупост није дефект интелекта, него дефект људскости“ читајте у наставку.

Тек скоро сам научио да је глупост можда опаснија по друштво и од самог зла будући да

зло дође и прође, буде и нестане. Злу се можемо супротстављати, можемо га разобличити, показати другима да се ради о злу и можда већ тада има наде да му неко храбар стане на пут.

Међутим, глупост не трпи савјета, а притом је њен носилац преиспуњен собом и само(за)довољан, спреман је увијек и свагда за напад. Он је готов унедоглед спреман понављати исте фразе, крилатице и пароле. Он засигурно није филозоф који разабера шта је добро, а шта зло; он (поста)је мјерило свему, те главни критичар свега и свачега.

По ријечима теолога Дитриха Бонхофера, “Глупост није дефект интелекта, него дефект људскости”, јер несумњиво је да многи људи који су обременјени глупошћу имају врло развијен интелект. О тој појави размишљао је и велики Андрић, дошавши до сљедећег закључка: **„Постоји такав тип несрећног човјека који од рођења до смрти живи у заблуди да је по нечем позван да се бави јавним пословима, да исправи што је криво и изводи на чистину што је замршено, а у ствари он се бави само самим собом и својим мутним амбицијама, и ничим више и ничим другим. У круг тих својих послова он увлачи све: идеје, покрете, установе, јавне људе и скромне незнанце.**

Болујући од фиксне идеје да је он у вези са свим што постоји и да се све на свету њега тиче, он ниже грешку на грешку и глупост на глупост. Али, убеђен и упоран, он то не примећује. Сваки корак му је погрешан, јер иде у наопаком правцу. И на штету је и досаду свему и свима око себе” (из књиге Знакови поред пута).

О овој теми је писано још у Старом завјету у којем се на једном мјесту наводи да ако добром дамо савјет, послушаће нас, а да зломе ништа не треба казивати, јер ће нас замрзити (Приче Соломонове 9.1–11). Ако желимо избјећи погрешку на коју нас упозорава премудри Соломон, требало би да тежимо страху Божијем као почетку мудрости

(Пс. 110).

Другим ријечима, будући одговорни пред Богом, проналазићемо пут који води надилажењу глупости.

Из свега поменутог намеће се питање како заправо треба да се опходимо са овако убијеђенима и упорнима људима?

Увјерен сам да са сваким човјеком, па и са оним који посједује наведени дефект, треба поступати крајње благо, с љубављу, јер једино су љубав и пажња надразумне и дотичу нас у срж бића.

Међутим, љубав подразумијева озбиљну жртву, испуњену милошћу Божијом, те као таква треба да буде ослобађајућа за оне којима је ријеч. Ако пак нисте спремни на такав подвиг, онда се од наведене пошасту уклањајте.

Уклањајте се на све могуће начине и прије свега се трудите да избјегнете било какву комуникацију са таквим људима, јер они ће је на неки волшебан начин заодјенути својом непоколебљивом глупошћу, која све зна и на све има одговор. Такви су пренбрегнули ону чувену јеванђеоску тврдњу која каже да је једино бог истина, јер они за себе мисле и говоре: “Истина, то сам ја”.

Према томе, ако наша љубав не зацијели тај личносни дефект, онда се треба клонити људи који га посједују. У вези с тим увјерен сам да трбух и крух нису главни разлози егзодуса паметних. Главни разлог су свјесни и подсвјесни страхови од овако недобронамјерних људи и уклањање од њихове глупости. Неко се може запитати зашто одлазити негдје друго, зар не би било довољно уклањати се од таквих људи овдје и сада? Нажалост, проблем произилази из тога што се такви људи неће клонити вас, неће вас оставити на миру.

Будући да постоје крајеви у којима је увријежено схватање да глупост треба игнорисати и не давати јој снаге тако што ће јој се придавати било какав значај – многи се склањају у такве крајеве, гдје су постигнуте норме које глупост не хране, не бране и не дају јој да дјелује. Интересантно је да, бјежећи од глупости, бјеже сви они који су иоле паметнији, без обзира на боју коже, вјеру или нацију, иако се на тај начин неки од њих заувјек растају од кућног прага, од завичаја и простора сопственог језика и предања.

Међутим, у том општем покрету уз паметне неријетко пођу и неки од оних о којима причамо, те се тако нађу унутар друштва у коме нико не обраћа пажњу на њихову глупост. Ова чињеница доводи до дубоких унутрашњих потреса у њиховом бићу те, као последицу тога, они почињу пуцати на људе и газити их. Таквом трагичном исходу данас смо често свједоци, макар путем средстава информисања. Свакако није искључено ни то да се у новом окружењу удруже са својим истомишљеницима којих сигурно нигдје не мања. Из свега овога видимо да ни напреднији свијет за овакве случајеве нема рјешење, јер је очигледно да су они који су заробљени глупошћу добили предност те из дана у дан овладавају новим просторима.

Само по себи намеће се питање ко им је то допустио и зашто? Страхујем да су они у дослуху са онима који имају моћ да им то допусте. Тиме је, умјесто страха Божијег као почетка мудрости, завладао страх од људи као почетак глупости.

Промишљање о овој теми подсјети ме, између осталог, и на једну причу коју сам давно чуо, а тиче се дечанског игумана Јустина и оних већ давних времена, седамдесетих година прошлога вијека. Наиме, једном је један младић, који је као сироче одрастао у Високим

Дечанима, упитао старца игумана зашто се у манастиру не обнавља монаштво и не долазе нови људи, а чак ако неко и дође, брзо се испостави да је тврдоглав и да није баш чисте памети.

Наравно да је било и других узрока томе, али је игуман тада кроз шалу навео младићу овај разлог: „Па знаш, синко, нема нових људи, јер ко год је паметан отишао је у Њемачку да ради”.

Шала је, као што знамо, увијек љековита, али често болно погађа у саму срж проблема. А сада шалу на страну: шта је за мене као хришћанина суштинско у свему овоме? Гдје је ту Бог и зашто он то допушта?

Мудри пјесник би рекао: „Бог као Бог, ћути и гледа”.

Можда неки мисле да би он као Бог требало нешто да уради. Али ми заборављамо да је Он урадио, показао нам је пут живећи међу нама. Исус је на глупост првосвештеника и Пилата одговарао ћутањем. Поучавао је само оне који су хтјели чути његову ријеч и није се супротстављао глупости силом. Молио се Оцу за оне који су га пљували и распињали, те је тако промијенио свијет и свјесном жртвом отворио врата новом времену.

Али ми смо – први ја међу вама – то Његово поучавање заборавили. Сви бисмо ми заправо могли много научити из Христовог односа према другим људима, јер заиста има безброј дивних примјера као, рецимо, онај кад Христос пише по пијеску питајући оне који су држали камење у рукама с намјером да убију жену грешницу: „Ко је од вас без гријеха, нека први баци камен. Иако је међу њима несумњиво било и злих људи, увјеравам вас да није било ниједног глупог човјека, будући да су, добро размисливши, од своје намене сви одустали. Христос је глупост као и друге људске слабости лијечио благим облогама, а савремени свијет мисли да је то могуће цивилизацијским достигнућима и законима.

Мени се пак чини да је потребно употријебити и један и други лијек, али ми као да смо, нажалост, изгубили корак с временом и не дјелујемо ни у једном правцу конкретно. Чак ми се чини да се појединци радују што људске слабости око нас цвјетају и множе се.

С друге стране, свједоци смо и тога да су нек прогласили наше слабости и немоћи за примјер добре побожности.

Тим поводом требало би да се запитамо да ли би Христос лијечио слабе и исцјељивао болесне да су те слабости биле саме по себи добре и бенигне?

Како год било, у наше дане – било то јавно или тајно, свједно или несвјесно – људима се намећу лоши примјери несрећних људи за образац, за узор, на шта ми одговарамо ћутањем и бјежањем.

Другим ријечима, ми нисмо спремни на жртву без које ниједно добро није могуће. Није ли све то можда знак наше свеопште слабости и немоћи наспрам захуктале и самоувјерене глупости, која гази све пред собом, ничега се не стидећи, јер она је увијек у праву!?

(Недељник)

Видети још: [Александар Вучић: Са Србима са КиМ припремили смо "јакe мере" као одговор на понашање Приштине, али ће се са њиховом применом сачекати након састанка у Паризу; Одговорићу детаљно у Скупштини на лажи владике Григорија](#)

[Владика Григорије: Вучић у Патријаршији није изнео план за КиМ, нападао је владика Теодосија и нагласио "да се можемо заносити још неко време идејом да је Косово наше"](#)